

Heini Jacobsen

EIGA AT HJÁLPA HAR VIT KUNNU

– IS kann illa samanlíknast við aðrar terrorbólkar kring heimin. Meðan Al Qaeda roynir at vinna sær størri undirtøku millum lokalfólkið, og tí tekur summi – um enn ov fá – menniskjalig atlit, so er IS bert áhugað í at yvirtaka økir í landinum – og drepa tey, sum standa fyri. Tað besta Føroyar kunnu gera er tí at hjálpa teimum, sum flýggja undan IS. Tað heldur 31 ára gamli Heini Jacobsen, sum hevur verið í Afghanistan sum hermaður fyri danska herin

BARBARA HOLM

Eg havi upplivað, at kríggj kann oyðileggja vaksnar menn. Ímynda tær so tey, sum liva í krigssønum alt sítt lív. Tað er tað fyrsta, ið rennur vágbinginum Heina Jacobsen til hugs, tá ið hann skal seta orð á sínar tankar um Isis.

Í 2009 varð Heini Jacobsen útsendur fyri danska herin til Afghanistan at berjast imóti Taliban. Eftir fleiri ára venjingartíð á venjingarstöðini hjá danska herinum á millum annað Bornholm, gjørdist tað hansara túrur at fara frá familjuni í kríggj.

– At fara úr Danmark var natúrligt. Tú fert at gera tað, sum tú hevur vant miðvíst imóti. Men at uppliva eitt krígsrækt land er ikki nakað, ið fólk kunnu ímynda sær, áðrenn tey fara, sigur Heini Jacobsen.

Sum MD – ella læknahjálpa – hevði Heini ábyrgdina av at hava

»Vit kunnu sjálvandi ikki taka fleiri túsund flóttafólk til Føroya. Men vit mugu royna at hjálpa so nógvum, vit kunnu«

heilivág og líknandi um hendi, um okkurt skuldi hent.

Á Mob Price stöðini í Afghanistan, har allir hermenninir hildu til, var tað eisini vanligt, at lokalu fólkinu komu at leita sær eftir hjálp, tá ið teirra nærmastu vóru særð ella deyð. Orsøkin var, at tey fingu pengar, um lokalfólkið varð komið ímillum, tá ið danskir ella aðrir hermenn skutu eftir Taliban.

– Einaferð minnst eg, at ein maður kom við einari ungari gentu. Hon lá fyri deyðanum, og doyði stutt eftir.

So var tað mín uppgáva at hyggja at henni og staðfesta, at hon veruliga var farin, greiður Heini Jacobsen frá.

Tíðin í Afghanistan hevði eisini við sær, at hermenninir vórðu tætt knýttir at flóttafólkalegum í lokalkøkinum. Og júst tankin um flóttafólkalegurnar í Afghanistan er nakað, sum fær Heina at steðga á eina løtu og við sorgblídni minnst aftur á tey fólk, sum har vóru.

– Summir føroyingar hava kanska verið á flóttafólkalegum og gjørt hjálpararbeiði. Men um nakar føroyingur hevur verið á teimum mest neyðarsligu legunum, so vita tey, at tær eru einki annað enn eitt alternativ til deyðan, sigur Heini.

Á flóttafólkalegunum upplivdu Heini og hinir hermenninir, at fólkinu vóru óttafull, vónleys og fjálturstungin um, hvat nú mundi fara at henda teimum. Teirra dagar høvdu als einki innihald, teirra liviumstöður vóru ræðuligar og eingin glotti var at hóma í eygum teirra. Tey vóru slóknað.